

Els secrets de l'almirall

Ha callat durant dotze anys. Però ja està tip de guardar els secrets al pap. L'almirall Pierre Lacoste, antic patró de la DGSE –els serveis secrets francesos– ha escrit un llibre on ha dit molt del que sap sobre l'atemptat contra el *Rainbow Warrior*, la nau capitana de l'organització Greenpeace el 10 de juliol de 1985, al port d'Auckland (Nova Zelanda) i que costà la vida al fotògraf portuguès Fernando Pereira.

En el llibre, que acaba de sortir a París i que porta per títol *Un amiral au secret*, l'oficial francès barreja records i reflexions de la seva carrera militar al servei de la República, i dedica exactament dotze pàgines a parlar del que fou el primer escàndol d'estat de François Mitterrand. Les revelacions tenen el valor de ser les primeres fetes per un dels actors directes dels fets que, a la fi, li van costar el lloc com a cap de la DGSE i van provocar, fins i tot, la dimissió del ministre de Defensa de l'època, el socialista Charles Hernu.

L'almirall Lacoste –que ha consagrat quaranta anys a la marina– ha escrit les seves experiències amb precaució i rigor, fugint de tot tipus de sensacionalisme. Ha fet, en definitiva, el que no havia fet cap dels embolicats en aquest tèrbol tema fins ara: un veritable exercici d'autocrítica. Una autocrítica

que comença per la mateixa decisió de realitzar l'atemptat contra el *Rainbow Warrior* perquè, diu, “aquesta operació era molt complicada, molt arriscada i sobretot condemnable per les seves mateixes motivacions”, i que arriba, fins i tot, a posar en qüestió l'estratègia aferrissada de la mentida utilitzada pels més alts mandataris de l'estat després del fiasco i d'esclatar l'escàndol a les pàgines de la premsa.

Tot va començar el 19 de març de 1985 –segons explica Lacoste en el llibre– quan Patrick Careil, director de gabinet de Charles Hernu, li va demanar que utilitzés els mitjans de què disposava la DGSE per impedir a l'organització Greenpeace realitzar els seus projectes d'intervenció contra els pròxims assaigs nuclears francesos a Mururoa. “Tenint en compte les distàncies i el temps necessari, era impossible actuar abans que el *Rainbow Warrior* arribés a Auckland –escriu–. Calia evitar que pogués aparellar i,

com que no havíem trobat una altra solució, he posat en marxa el pla de sabotatge preparat pels especialistes del servei Acció”.

El 15 de maig de 1985, François Mitterrand, president de la República, rep l'almirall en una audiència especial, li confirma l'operació i acorda donar un suplement excepcional de fons reservats perquè no falti de res. “Quan m'han informat que tot estava a punt, i abans de donar llum verd a l'execució de l'operació, he volgut obtenir la confirmació de l'ordre del ministre per última vegada.

M'ha rebut el matí del 4 de juliol al seu despatx i me l'ha confirmada. A partir d'aquell dia, podia considerar, doncs, que nosaltres érem personalment solidaris en aquesta acció. La detenció del “matrimoni Turenge” –dos dels agents de la DGSE que van ser enviats a Auckland– el 12 de juliol fou el punt de partida d'aquesta solidaritat i efectivament, en les setmanes següents, em retrobava molt sovint sol amb ell, intentant salvar el que podia ser salvat encara”.

A partir del dia de l'atemptat –10 de juliol–, ni el president Mitterrand ni cap altre dels seus interlocutors habituals en el govern vol rebre'l mai més. Tampoc se li posen al telèfon. L'almirall Lacoste es converteix en un empestat.

“Fins i tot havia escrit uns informes dirigits a Mitterrand

–assegura al llibre–. Per mi hagués estat inconcebible amagar cap mena d'informació al cap de l'estat. Aquests documents encara existeixen, però jo no he tingut mai la seguretat que Charles Hernu hagi gosat ensenyar-los al president”. Com tot bon marí, Pierre Lacoste acaba per enfonsar-se amb el seu vaixell. Quan les coses es posen magres, el govern de Mitterrand el primer que fa és cessar-lo del capdavant de la DGSE. Després, també obliga a dimitir a Charles Hernu, titular de la cartera de Defensa.

D'aquesta manera les esquitxades de l'escàndol Greenpeace no arriben més amunt.

L'almirall Lacoste, en les seves memòries, no deixa massa ben parat cap polític dels qui se li van creuar, però tampoc ha volgut passar-los comptes a fons. Només ha intentat deixar clar el seu paper en tot l'*affaire* Greenpeace. No està malament. Més val tard que mai. ■

XAVIER VINADER

“Les revelacions de Pierre Lacoste sobre l'atemptat contra el 'Rainbow Warrior' de Greenpeace tenen el valor de ser les primeres fetes per un dels actors directes dels fets.”